

[Weikop.]

både store og små problemer. De fleste af os her i tinget er vel også jævne borgere, som i vor gerning møder manden bag maskinen, bag ploven, på kontoret, på arbejdspladsen, i skolen eller andre steder, hvor vi nu færdes til daglig, og jeg tror, at den jævne borger nu spørger sig selv, hvad han dog har gjort, siden de socialdemokratiske finansministre og også en enkelt radikal finansminister på gæstespil stadig kræver nye afgifter af ham.

Den jævne borger, der hverken er nationaløkonom eller kender de finanspolitiske cirkler, men som passer sit arbejde, nyder sin øl, kører på knallert eller benytter bil i sit arbejde og med sin kone og børn kører til skoven, stranden eller det lille sommerhus, han undrer sig over, at socialdemokratiske finansministre ikke lader hans arbejde og hans små glæder i fred. Han spørger: hvorfor skal jeg nu bløde igen? Det er jo ikke uforståeligt, at den jævne, arbejdsomme borger synes, at det her er skruen uden ende, og det må vel også erkendes, at den socialdemokratiske regering og dens radikale eller retsstatsmakkerer har været usædvanlig grådige i de år, de har regeret. Ingen regering har vist nogen sinde opkrævet så gigantiske forbrugsafgifter, som de socialdemokratisk prægede regeringer har gjort det i deres 8 års regeringstid.

I 1952-53 var statens indtægter af told- og forbrugsafgifter små 2 milliarder kr., i 1960-61 var de 4 milliarder 125 mill. kr., og for indeværende år vil de vel nok nærme sig de 4,9 milliarder kr.; det vil sige, at regeringen nu opkræver ca. 3 milliarder kr. mere end i 1952-53. Men ikke nok med det. Regeringen har også på valutabalancens alter i 1957 gennemført et tvangslån på 200 mill. kr. til senere indfrielse, og mindet om dette lån ligger jo i form af obligationer ude hos de respektive skatteydere.

Men tilbage til selve afgifterne. Alene tobaksafgifterne, som der ganske vist ikke er tale om i de foreliggende lovforslag, er siden 1952-53 steget med ca. 400 mill. kr. og nærmer sig nu milliarder, og afgifterne på øl, vin og spiritus er steget med ca. 250 mill. kr. og andrager nu over 700 mill. kr. Se, det er jo stigninger, der kan batte noget, og derfor er det ikke så mærkeligt, at folk, når de nu hører om de to lovforslag,

som vi her behandler, om forhøjelse af afgifterne på øl, vin, spiritus og benzin, uvilkårligt siger til sig selv: skal vi nu til det igen? Forhøjelsen af disse afgifter har tidligere skullet hjælpe os over en prekær valutasituation, en valutakrise, eller hvad man nu vil kalde det, men når krisen er overstået, sker der næsten altid det, at forhøjelserne bliver permanente.

Den højtærede finansminister regner med en gunstig virkning af den nu foreslåede stramning af statsfinanserne, men betyder nu det, at den højtærede finansminister, når den gunstige virkning er indtruffet, så vil foreslå afgifterne nedsat, simpelt hen fordi begrundelsen for deres indførelse er faldet væk? Hvis det ikke bliver tilfældet, så betyder det ganske enkelt, at hvad enten valutakassen er fuld eller den er tom, skal befolkningen betale meget høje afgifter, og jeg må sige, at sporene skræmmer. Ved tidligere afgiftsforhøjelser var tonerne de samme: man skulle bare over en vanskelig passage, man skulle blot i en periode, indtil valutaforholdene blev bedre, tage pengene fra folk. Men det blev ikke en kortere eller længere periode; de forhøjede afgifter blev permanente, desværre for de folk, der virkelig troede på de skønne ministertaler.

Nu tjener det ikke for mig noget formål at rippe op i gamle folketingsforhandlinger om hele dette spørgsmål, simpelt hen fordi enhver i det høje ting ved, at sådan er det; de skiftende socialdemokratiske finansministre har sagt det samme. Men det kan bare ikke blive ved at gå sådan, at man tager med den ene hånd, hvad andre giver med den anden. Den højtærede finansminister har ganske vist sådan på kattepoter været inde på dette problem. Forsigtigt siger han, at den foreslåede styrkelse af statsindtægterne vil forøge mulighederne for at lempe den direkte beskatning til foråret. Jeg må dog sige, at den socialdemokratiske ordfører helt har affivet dette, så vidt jeg kunne høre. Men så vage og luftige fremtidsbetragtninger, som den højtærede finansminister har fremsat, kan selvfølgelig ikke tilfredsstille os. Én ting er ganske vist, hvor megen vægt man kan lægge på det ærede medlem hr. Peter Nielsens udtalelser her i dag, men finansministerens udtalelser kan da slet ikke tilfredsstille os, efter at statsministeren har erklæret, at der ikke er